

Sygn. akt II Ka 373/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SSO Dariusz Półtorak (spr.) SSO Sylwia Olimpia Uszyńska
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Olga Wojtczuk

przy udziale prokuratora Urszuli Sieńczyło

po rozpoznaniu w dniu 04 sierpnia 2022 r.

sprawy **S. W., J. M. (1), Z. N., J. P., J. S. (1), H. Ż. (1) i J. K.**

oskarżonych z art. 263§2 kk w zb. z art. 263§1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 1 września 2021 r. sygn. akt II K 60/19

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

- rozwiązuje orzeczoną wobec J. M. (1) karę łączną pozbawienia wolności,
- w ramach czynu zarzucanego w akcie oskarżenia w pkt XXIII a przypisanego w pkt LII wyroku, J. M. (1) uznaje za winnego tego, że w nieustalonym okresie od stycznia 2014r. do stycznia 2017r. na terenie żwirowni w okolicach miejscowości J., powiat (...), bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci sztucera nieustalonego modelu i kalibru wraz z nieustaloną ilością amunicji w magazynku, większą jednak niż jedna sztuka, czym wyczerpał dyspozycję art. 263§2 kk i na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
- na podstawie artykułu 85§1 kk i art. 86§1 kk łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego J. M. (1) i orzeka wobec niego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy,
- orzeczoną wobec S. W. karę łączną pozbawienia wolności obniża do lat 4 (czterech),
- orzeczoną wobec J. S. (1) karę łączną pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. tytułem opłaty za obie instancje zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: S. W. 9400 (dziewięć tysięcy czterysta) złotych, J. S. (1) 2650 (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt) złotych, J. M. (1) 1100 (tysiąc sto) złotych;

IV. tytułem opłaty za II instancję zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: H. Ż. (1) 300 (trzysta) zł, J. P. 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych, Z. N. 980 (dziewięćset osiemdziesiąt) złotych, J. K. 2180 (dwa tysiące sto osiemdziesiąt) złotych;

V. zasądza od oskarżonych H. Ż. (1), J. P., Z. N. i J. K. po 5 (pięć) złotych wydatków postępowania odwoławczego;

VI. zwalnia oskarżonych: S. W., J. S. (1), J. M. (1) od wydatków postępowania odwoławczego, przejmując je w tej części na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II Ka 373/22</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	7	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 1 września 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 60/19;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy S. W.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rażąca niewspółmierność - surowość, orzeczonej wobec S. W. kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności w skutek uwzględnienia w głównej mierze okoliczności obciążających oskarżonego, w tym jego uprzednią karalność, podczas gdy okoliczności sprawy, a mianowicie przyznanie się S. W. do stawianych mu zarzutów, złożenie obszernych wyjaśnień wskazujących na udział w przestępstwie osób nieznanych dotąd organom ścigania (czynienie na ich podstawie głównych ustaleń w sprawie), a przede wszystkim przypisanie mu obrotu bronią historyczną/kolekcyjerską wskazuje, że wymierzona wobec niego kara jawi się jako rażąco surowa, a przez to niesprawiedliwa; <p>Apelacja obrońcy J. S. (1):</p> <p>- obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 60. § 3 KK, poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony, składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego oraz postępowania sądowego, ujawnił wszystkie informacje dotyczące popełnienia czynu zabronionego, osób uczestniczących w jego popełnieniu, oraz szereg istotnych okoliczności sprawy, nieznanych wcześniej organom ścigania, w tym podał dane umożliwiające postawienie zarzutu i oskarżenie i w konsekwencji skazanie współoskarżonego J. P., a zatem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niasadny</p>

spełnił wszystkie wymogi określone w tym przepisie uzasadniające zastosowanie względem niego obligatoryjnego złagodzenia kary pozbawienia wolności, co spowodowało w konsekwencji orzeczenie kary nieadekwatnej i rażąco surowej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 225 stawek dziennych po 50 zł każda;

Apelacja obrońcy oskarżonego J. P.:

I. obraza przepisów prawa postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk polegająca na dokonaniu dowolnej i sprzecznej z zasadą obiektywizmu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności nie uwzględnieniu wyjaśnień oskarżonego J. P., z jednoczesnym bezkrytycznym uwzględnieniem wyjaśnień współoskarżonego J. S. (1) oraz nie rozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie, błędnej i jednostronnej ocenie oraz analizie dowodów, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu; bezkrytycznym przyjęciu, iż wyjaśnienia współoskarżonego J. S. (1) są wiarygodne, w sytuacji, gdy nie znalazły one oparcia w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności z wyjaśnieniami oskarżonego J. P. oraz z zeznaniami świadków, zaś z okoliczności sprawy wynika iż motywowane były one jedynie polepszeniem sytuacji procesowej i uzyskaniem niższej

kary co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.

II. co do czynu zarzucanemu oskarżonemu określonego w pkt. XV zaskarżonego orzeczenia rażąca niewspółmierność kary 6 miesięcy pozbawienia wolności jako znacznie przekraczającą swoją dolegliwością stopień winy oskarżonego, przy niewystarczającym uwzględnieniu okoliczności łagodzących dotyczących okoliczności popełnionego czynu oraz okoliczności osobistych oskarżonego w szczególności faktu, że oskarżony jest niekarany, przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, amunicja znaleziona u niego bez wymaganego zezwolenia znalazła się jego posiadaniu omyłkowo po jednym z polowań, była należycie przechowywana, oskarżony J. P. posiada zezwolenie na broń i od lat należy do koła łowieckiego, jego sytuacja osobista jest stabilna, a opinia w społeczności nieposzlakowana.

Apelacja obrońcy J. M. (1):

w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie XXIII:

- naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę wyjaśnień S. W., które są jedynym dowodem mającym świadczyć o sprawstwie J. M. (1), wobec czego stanowią dowód z pomówienia, którym Sąd - w tym zakresie - dał wiarę, a które to wyjaśnienia są sprzeczne z konsekwentnymi wyjaśnieniami J. M. (1), nie są poparte żadnym innym obiektywnym dowodem, zostały złożone w celu ochrony innego człowieka, z którym S.

W. handlował nielegalnie bronią, które są nieprecyzyjne, pozbawione jakichkolwiek szczegółów i stanowią część ogólnych wyjaśnień S. W., który jest człowiekiem niewiarygodnym, wielokrotnie zmieniającym i odwołującym swoje wyjaśnienia,

- naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę wyjaśnień J. M. (1), którym Sąd nie dał wiary, podczas gdy są one konsekwentne, spójne i brak jest w materiale dowodowym jakiegokolwiek dowodu, poza niespójnym, niewiarygodnym dowodem z pomówienia S. W., który mógłby je zakwestionować,

- naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z zeznań świadka W. M., którym Sąd dał wiarę i uznał je za potwierdzające pomówienie S. W., podczas gdy W. M. nie posiada żadnej wiedzy o rzekomej transakcji J. M. (1) i S. W., a wszelkie podawane przez nią informacje należy oceniać w kontekście jej konfliktu z J. M. (1) i nigdy nie zostały potwierdzone w toku prowadzonych postępowań karnych,

- naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 i 3 kpk poprzez jego zastosowanie i oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie J. Ż. w sytuacji, kiedy zeznania tego świadka mają kluczowe znaczenie dla ustalenia motywu dla którego S. W. pomawia J. M. (1) - tj. chęci ochrony tego człowieka,

- ostrożności procesowej naruszenie art. 5 § 2 kpk poprzez przyjęcie, że z wyjaśnień S. W. wynika, że handlował bronią z J. M. (1), podczas gdy w trakcie tych pozbawionych szczegółów wyjaśnień S. W. trzykrotnie wskazywał, że

nie wie czy przekazaniu broni towarzyszyła odpłatność, co - wobec braku innych dowodów - stanowi wątpliwość nie dającą się usunąć, którą Sąd zinterpretował na niekorzyść J. M. (1), które to naruszenia doprowadziły Sąd do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że J. M. (1) handlował bronią z oskarżonym S. W., podczas gdy sytuacja taka nigdy nie miała miejsca, a pomówienie S. W. ma wyłącznie na celu ochronę innej osoby - „J. z M.”, z którym S. W. handlował bronią;

w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie XXIV:

- naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zeznań C. B. oraz protokołu przeszukania z dnia 23 listopada 2018 r., na podstawie których Sąd ustalił, że amunicja znaleziona w domu J. M. (2) należała do J. M. (1), podczas gdy J. M. (2) w żadnym z protokołów przesłuchania go w charakterze świadka tej okoliczności nie potwierdził, wręcz przeciwnie wskazywał konsekwentnie, że amunicja należała do niego,

- naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zeznań J. M. (2), którym Sąd nie dał wiary w zakresie, w jakim świadek ten wskazywał, że amunicja znaleziona u niego w domu, w jego szafie pancерnej, do której posiadał klucze należała do niego, a jeżeli w trakcie przeszukania wskazał co innego zrobił to pod wpływem strachu o siebie, podczas gdy zeznania te są konsekwentne i potwierdzone wyjaśnieniami J. M. (1),

- naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę wyjaśnień J. M. (1), który konsekwentnie zaprzeczył aby amunicja ujawniona w domu jego

ojca J. M. (2) należała do niego, podczas gdy wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie we wszystkich zeznaniach J. M. (2), które to naruszenia doprowadziły Sąd do błędu w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że amunicja ujawniona w dniu 20 listopada 2018 r. w domu J. M. (2), w jego szafie pancernej do której posiadał klucze, należała do J. M. (1), podczas gdy w rzeczywistości należała do J. M. (2), co sam przyznał;

**Apelacja obrońcy
Oskarżonego H. Ż. (1):**

- obraza przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i nie wyjaśnienie wątpliwości pomiędzy dwiema opiniami specjalistów w zakresie czy zabrane przedmioty od mojego Mocodawcy noszą cechy broni czy też nie gdzie jedna opinia stwierdza, iż nie noszą one cech broni natomiast według drugiej noszą cechy broni;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez ustalenie innego przebiegu zdarzeń niż opisany przez, oskarżonego;

**Apelacja obrońcy
Oskarżonego Z. N.:**

- obraza przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i uznanie za wiarygodne wyjaśnień S. W., pominięcie istotnych dowodów w postaci opinii S. - psychiatrycznej, zeznań świadka B. N.;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,

który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez ustalenie innego przebiegu zdarzeń niż opisany przez świadka, oskarżonego, jak również współoskarżonego S. W.;

**Apelacja obrońcy oskarżonego
J. K.:**

- mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrażając prawa procesowe, a mianowicie art. 2 § 1 pkt 1 oraz art. 4 w zw. z art. 5 § 1 i 2 oraz art. 7 i 410 KPK, przez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających handel bronią oraz przez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonego;

błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na

a) całkowicie niezgodnym z rzeczywistością i znamionami „handlu bronią” przypisaniu oskarżonemu czynu z art. 263 §1 kk (zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego przez przypisanie skazanemu popełnienia przestępstwa określonego w art. 263 § 1 kk, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż przepis ten stał się podstawą wymiaru kary;

b) oparcie rozstrzygnięcia na bardzo swobodnej ocenie Sądowej, w nieuargumentowanej kontrze do dowodów przeciwnych;

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Wobec faktu, iż postępowanie odwoławcze w przedmiotowej

sprawie zainicjował szereg apelacji pochodzących od obrońców poszczególnych oskarżonych, z których niemalże każdy następnie złożył wniosek o uzasadnienie orzeczenia, Sąd Odwoławczy grupując wywiedzione przez tychże skarżących zarzuty, z których pewna część okazała się nietrafiona, zaś pozostałe bardziej lub mniej zasadne, niektóre z nich omówi w sposób zbiorczy. Zastosowany zabieg techniczny ma celu zachowanie przejrzystości i czytelności niniejszych pisemnych motywów wyroku oraz zredagowanie ich w przystępnej i zrozumiałej dla odbiorcy formie.

I tak, co do zasady Sąd niższej instancji procedował w sposób prawidłowy, przeprowadzając postępowanie dowodowe w sposób skrupulatny i rzetelny. Z kolei, wynikiem takiego działania było poczynienie ustaleń faktycznych, które w przeważającej części nie nosiły cech błędu i tym samym wskazywały na sprawstwo podsądnych – z pewnym wyjątkiem, któremu Sąd Odwoławczy poświęci swoją uwagę w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Jednocześnie, nieco więcej zastrzeżeń budziły orzeczone przez Sąd merytoryczny sankcje karne, które w stosunku do co niektórych oskarżonych nosiły cechy rażącej surowości – o czym także szerzej w akapitach następujących.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wykazał sprawstwo oskarżonych. Bez wątplenia materiał ten w przeważającej części opierał się na wyjaśnieniach S. W., który relacjonując przebieg procedury stanowiącego przedmiot niniejszego

procesu, konsekwentnie pogrążał każdego ze współoskarżonych. Fakt ten jednakże nie mógł przeświadczać o tym, że jego depozycje nie pokrywały się ze stanem faktycznym sprawy, a miały na celu jedynie zwrócenie uwagi organów ścigania na osoby niewinne. Wręcz przeciwnie - właśnie tenże podsądny nie tylko ujawnił swoich współtowarzyszy, ale także wyjaśniając w taki, a nie inny sposób jednocześnie dostarczył dowodu przemawiającego za uznaniem jego własnej winy. W tej sytuacji, biorąc pod uwagę charakter i specyfikę postawionych przed nim zarzutów, które niewątpliwie w popełnianiu przestępstw wymagały udziału innych podmiotów, trudno dywagować o jakimkolwiek bezpodstawnym pomawianiu i to akurat przypadkowych osób, rzekomo niezwiązanych z działalnością S. W.. Rzecz jasna, wskazani przez niego współsprawcy częstokroć kwestionowali swoją winę, jednakże depozycje poszczególnych oskarżonych nie mogły jeszcze stanowić wyznacznika wiarygodności innych dowodów. Proces oceny dowodów jest bowiem znacznie bardziej złożony i wymaga od organu sądowego kompleksowego i wielopłaszczyznowego ujęcia problemu. Nie bez przyczyny bowiem ustawodawca nakazuje badać wiarygodność poszczególnych dowodów nie tylko w oparciu o pozostałą część materiału dowodowego, ale także przez pryzmat zasad logiki i doświadczenia życiowego. Być może przyjęta przez S. W. postawa procesowa wynikała z pewnej kalkulacji i rzeczywiście miała na celu złagodzenie jego własnej odpowiedzialności karnej oraz przyczynienie się

do wymierzenia mu łagodniejszej reakcji karnej, jednakże nic w tym nagannego a z okoliczności tej apriori nie można wyciągać wniosku o nieprawdziwości jego depozycji. Wręcz przeciwnie – S. W., wyjawiając szczegóły swojej przestępczej działalności, miał prawo być motywowanym tym, że przedsięwzięte działania potencjalnie przyniosą mu swego rodzaju korzyści procesowe i skutkować będą przychylniejszym z jego punktu widzenia rozstrzygnięciem sprawy. Nie jest przecież zjawiskiem dziwnym czy niespotykanym, ażeby sprawca zaangażowany w nielegalny proceder z udziałem innych osób zdecydował się wyjawić przed organami ścigania ich personalia oraz detale dotyczącego przebiegu całego zajścia i to nie po to, ażeby umniejszyć swoją rolę w tejże działalności, ale w tym celu, ażeby przyczynić się do wyjaśnienia istoty sprawy, co przy okazji mogłoby mieć wpływ na wymiar orzeczonej wobec niego finalnie kary. Jednocześnie fakt ten absolutnie nie mógł być utożsamiany z przyjęciem, jakoby S. W. perfidnie kłamał wrabiając w ten sposób niewinnych współoskarżonych. Nie należy bowiem pomijać, iż jego spójne i dość konsekwentne depozycje znalazły odbicie w pozostałej części zebranego w toku postępowania wiarygodnego materiału dowodowego – przede wszystkim w treści ujawnionych nagrań rejestrujących rozmowy podsądnego z jego kontrahentami.

Za odmówieniem wartości dowodowej wyjaśnieniom oskarżonego nie mógł przemówić nadto fakt, iż S. W. na przestrzeni toczącego się przeciwko niemu postępowania, wraz z

jego rozwojem nieco modyfikował prezentową przez siebie relację. I tak, rzeczywiście złożone przezeń pierwotnie deklaracje nie wskazywały na sprawstwo Z. N., bowiem S. W. opisując przestępczy proceder zupełnie pominął udział tego podsądnego. Jednakże, jedynie z uwagi na tę okoliczność nie sposób przyjąć, ażeby oskarżony był podmiotem zupełnie niewiarygodnym, albo że korekta złożonych przezeń wyjaśnień miała na celu niesłuszne pomówienie Z. N.. Nie jest bowiem niczym zdumiewającym fakt, iż dany oskarżony wraz z upływem czasu decyduje się na uzupełnienie swoich wyjaśnień, przy czym może czynić to z różnych przyczyn, czy to z inicjatywy organów ścigania, które mają wiedzę o faktach z jego udziałem z innych źródeł, czy też o pewnych okolicznościach dopiero sobie przypomniał. Jednakże, to nie moment złożenia danych depozycji ma determinujące znaczenie dla oceny ich wiarygodności i przydatności dla danego procesu, lecz ich rzeczywista wartość, badana zgodnie z wytycznymi ustawodawcy. Co więcej – wiarygodności S. W. nie zdołały podważyć przekonania o jego rzekomej chorobie alkoholowej. Sąd drugiej instancji wprawdzie nie zwątpił w jej istnienie, jednak nie była to okoliczność dyskwalifikująca jego relację jako mogącą stanowić znamienne dla sprawy źródło dowodowe. Dla ustaleń tego typu relewantne znaczenie miała opinia biegłych stosowej specjalizacji, którzy wypowiedzieli się co do stanu świadomości oskarżonego. W tym miejscu wyraźnie dodać należy, iż to właśnie wspomniani specjaliści są podmiotami kompetentnymi do wyprowadzania tego typu konkluzji,

nie zaś zainteresowany określonym rozstrzygnięciem sprawy obrońca.

W sposób analogiczny odnieść należy się do depozycji J. S. (1). Oskarżony w sposób dokładny opisał przedsięwzięcie, w którym czynnie brał udział, jednocześnie popierając w ten sposób konwencję zdarzeń zaprezentowaną przez S. W.. W swoich depozycjach podsądny zdradził przy tym detale dotyczące jego transakcji z J. P.. Jego wyjaśnienia były konsekwentne, logiczne i finalnie układały się w spójną całość. Dlatego też, okoliczność, że jego relacji zaprzeczał w swoich wyjaśnieniach J. P., nie mogła czynić akurat pierwszego z przywołanych źródeł dowodowych niewiarygodnym i to zwłaszcza, kiedy wobec zaistniałych rozbieżności Sąd pierwszej instancji zdecydował się przeprowadzić konfrontację z udziałem zainteresowanych, podczas której J. S. (2) jednoznacznie podtrzymał swoje stanowisko. Podobnie sklasyfikować należy siłę postulatu dotyczącego konfliktu podsądnych. Oczywiście, Sąd Okręgowy nie zakwestionował jego istnienia, jednak jeszcze sam fakt, iż oskarżeni w przeszłości poróżnili się w pewnych kwestiach nie mógł być utożsamiany z przyjęciem, że jeden z nich pomawia innego. Byłaby to bowiem konkluzja zdecydowanie na wyrost. W tej sytuacji dalsze deliberacje obrońcy w tym zakresie uznać należało za bezprzedmiotowe, tym bardziej, gdy ten swoje argumenty oparł tak naprawdę jedynie na hasłach natury ogólnej oraz własnych subiektywnych przypuszczeniach, dotyczących rzekomej motywacji J. S. (2) do składania wyjaśnień tej treści.

Wobec dalszych wątpliwości ze strony skarżących wyraźnie dodać należy, iż kluczowym dowodem w kontekście możliwości poczynienia ustaleń faktycznych w zakresie tego, czy ujawnione w toku przeszukania u oskarżonych przedmioty stanowiły broń palną i amunicję w rozumieniu ustawy wymagającą posiadania zezwolenia, czy też nie były opinie Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji. Oczywiście, w tym przedmiocie swoje stanowisko zajęło nadto Polskie Towarzystwo Kryminalistyczne, jednak wypracowane przez tego specjalistę wnioski wcale tak dalece nie różniły się od tych pochodzących z bliźniaczego dowodu, o którym mowa na wstępie. Pozostawały one jedynie nieco bardziej ogólne, co pozwoliło obrońcy H. Ż. (1) na dokonanie ich interpretacji możliwie jak najbardziej na korzyść swojego klienta. Nie należy jednak pomijać, iż Polskie Towarzystwo Kryminalistyczne wyraźnie podkreśliło, iż posiadanie broni ujawnionej u podsądnego jest niezgodne z prawem – co stanowi kwestię najistotniejszą z punktu widzenia możliwości przypisania podsądnemu sprawstwa zarzucanego mu czynu. Z kolei, na aprobatę nie zasługiwały wnioski biegłego, co do tego, że lufy ujawnione w toku przeszukania u oskarżonego J. S. (1) oraz części broni H. Ż. (1) nie stanowiły istotnych części broni palnej w rozumieniu ustawy, albowiem wnioski te pozostawały w wyraźnej sprzeczności z bardziej przekonującymi w swej wymowie wnioskami wynikającymi właśnie z opinii Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji oraz legalną definicją pojęcia istotnych

części broni palnej zawartą w ustawie. Należy przy tym pamiętać, iż to organ sądowy dokonuje oceny wiarygodności poszczególnych, niekiedy sprzecznych ze sobą dowodów, i nijak nie jest związany wskazaniem zainteresowanej strony procesowej bez wskazania przekonującej, rzeczowej argumentacji co do tego, który z nich winien zostać uznany za wiarygodny, albo który na przyznanie wiarygodności nie zasłużył. Tymczasem, postulaty apelującego sprowadzały się tak naprawdę jedynie do wyrażenia własnej subiektywnej opinii co do rzetelności przywołanych dowodów oraz ich domniemanej wartości procesowej.

Odnosząc się do apelacji obrońcy H. Ż. (1) stwierdzić należy, że jej autor nie podjął nawet próby wykazania, że będące podstawą ustaleń faktycznych, w zakresie wyczerpania przez jego mocodawcę z czynów kwalifikowanych z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 263 § 1 kk, wyjaśnienia J. S. (1) nie zasługują na obdarzenie ich wiarygodnością. Ocena tego dowodu przeprowadzona została już we wcześniejszej części uzasadnienia i zawarta tam argumentacja w pełni zachowała swoją aktualność w odniesieniu do wyjaśnień J. S. opisujących działania przypisane H. Ż.. Zwrócić jedynie należy uwagę, iż z depozycji J. S., w sposób niepodlegający dyskusji wynika, że H. Ż. w pełni był świadomy w jakim celu wiezie samochodem J. S. w ustalone miejsca, a mianowicie po to, aby dokonał on zakupu broni. W tej sytuacji właściwą jest prawnie – karna ocena tego działania, jako pomocnictwa do występku z art. 263 § 1 kk.

Przechodząc do zarzutów wywiedzionych przez obrońcę J. K. nadmienić należy, iż Sąd Okręgowy w pełni przychylił się do stanowiska organu niższego rzędu, wyrażającego się w przekonaniu, iż i ten oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów. Oczywiście, interpretacja stanu faktycznego sprawy dokonana przez skarżącego znacznie różniła się od tej wyrażonej na łamach pisemnych motywów wyroku, jednakże to nie deklaracje zainteresowanej strony procesowej wiązały Sąd, lecz dokonana w toku postępowania ocena dowodów i wykładnia stawianych poszczególnym sprawcom zarzutów. I tak, to co w ocenie apelującego stanowiło odstępienie od umowy zawartej ze S. W., w rzeczywistości było nielegalną odsprzedażą mu broni, którą wcześniej od niego nabył. Wszak, gdyby rzeczywiście J. K. nie chciał brać udziału w procederze, o jakim mowa, powzięte informacje wraz z nabytym mieniem skierowałby do odpowiednich organów. Tak jednak nie uczynił, decydując się na dalsze niedozwolone transakcje z dotychczasowym kontrahentem. W tej sytuacji obszerne wywody apelacji, oparte na teoretycznych tezach wyprowadzonych z orzecznictwa nie zasłużyły na uznanie Sądu Okręgowego.

W odniesieniu do środka zaskarżenia wniesionego przez obrońcę J. P. jego autor na wstępie apelacji stwierdza, że zaskarża wyrok „w całości”(w odniesieniu do swojego mocodawcy), jednakże rodzaj postawionych zarzutów wskazuje iż w istocie – w odniesieniu do czynu z pkt. XIV obrona

kwestionuje winę, natomiast jeżeli chodzi o czyn z pkt XV jedynie wymiar kary. Żaden ze wskazanych wyżej zarzutów nie zasługiwał na uwzględnienie.

Jeżeli chodzi o kwestionowane przez obronę ustalenia faktyczne w zakresie handlu bronią, to zostały one ustalone w oparciu o wiarygodne wyjaśnienia osoby uczestniczącej w tym handlu - J. S. (1). Dowód ten, a w szczególności przesłanki pozwalające uznać go za wiarygodny – również w odniesieniu do J. P., wskazane zostały już we wcześniejszej części uzasadnienia i zachowują swoją aktualność również w tym miejscu. Brak jest jakichkolwiek racjonalnych okoliczności, które mogłyby wskazywać, że J. S. (1) właśnie w stosunku do tego oskarżonego kierował się jakimiś bliżej nieokreślonymi czynnikami, które skłoniłyby go do pomówienia J. P. o niezgodne z rzeczywistością sprzeczne z prawem działania. Autor apelacji powołuje się wprawdzie na konflikt związany z połowem ryb, jednakże trafnie został ten rzekomy konflikt oceniony przez sąd meriti jako wyolbrzymiony i wykreowany na potrzeby przedmiotowej sprawy. Nie sposób jest bowiem uznać, aby sprzeczka (jeżeli nawet miała miejsce) w tak błahej sprawie mogła skutkować bezpodstawnym pomówieniem o popełnienie tak ciężkiego przestępstwa, jakim jest handel bronią. Niczym nadzwyczajnym jest również złożenie przez J. S. (4) pomawiających wyjaśnień po 2 miesiącach tymczasowego aresztowania. Niejednokrotnie przecież podejrzani – i to po znacznie dłuższym okresie stosowania środka zapobiegawczego – decydują się na współpracę

z organami ścigania. Biorąc pod uwagę zakres prowadzonej przez J. S. działalności przestępczej handlu bronią, trudno wymagać, aby o wszystkich transakcjach zrelacjonował w trakcie pierwszego przesłuchania. Nieprawdopodobnie brzmi także zarzut obrony, że takiej, a nie innej treści wyjaśnienia spowodowane były dążeniem J. S. do skorzystania z instytucji „małego świadka koronnego”. Pamiętać bowiem należy, że przewidziana jest ona dla osób opisujących realnie zaistniałe zdarzenia, a nie wykreowane na potrzeby procesu. Zresztą w realiach przedmiotowej sprawy instytucja ta nie została zastosowana, a biorąc pod uwagę stanowisko oskarżyciela publicznego, w tym na etapie postępowania przygotowawczego, nie było to również intencją prokuratury.

Sąd Okręgowy nie podzielił również postulatu obrońcy oskarżonego J. P. w zakresie wymierzonej jego klientowi kary w zakresie czynu z pkt XV Niezależnie od okoliczności przedmiotowej sprawy oraz jej tła sytuacyjnego zauważyć należy, iż niewątpliwie przestępstwa przypisane oskarżonemu, kojarzone są ze znacznym ładunkiem społecznej szkodliwości, dlatego też, ich popełnienie jest stosunkowo surowo sankcjonowane. Jednakże wymierzona wobec J. P. kara tak naprawdę eskalowała w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Stąd też, niezwykle trudno deliberować o tejże represji w kategoriach rażącej niewspółmierności, zwłaszcza gdy wymierzający ją organ, ferując rozstrzygnięcie w tym zakresie, wziął pod uwagę nie tylko tę przesłankę, ale również wszelkie okoliczności przemawiające na korzyść sprawcy.

Co więcej – sam apelujący szerzej nie oddał się tej materii, poprzestając w zasadzie na przekonywaniu, iż hobby oraz upodobania, co do spędzania wolnego czasu przez jego klienta oraz okoliczności w jakich ten nabył broń palną wskazywały na to, iż była to umowa przypadkowa. Jednakże w ocenie Sądu Okręgowego przekonania tego typu stanowiły nic innego jak przyjętą przez podsądnego linię obrony i jako takie nie zasługują na głębsze omówienie w tym miejscu. Co jednak najistotniejsze to fakt, iż zakwestionowana w apelacji kara nie nosi cech nakazujących Sądowi Odwoławczemu wydania w tym zakresie orzeczenia reformatoryjnego.

Tego samego nie sposób powiedzieć jednak o sankcjach karnych zasądzonych wobec S. W. i E. S. (1). O ile bowiem w okolicznościach niniejszej sprawy nie ziszcili się przesłanki przemawiające za ukształtowaniem orzeczenia zgodnie z postulatami ich obrońców, o tyle niewątpliwie zostali oni potraktowani przez pierwszoinstancyjny organ zbyt surowo. Bezspornie, wyjaśnienia każdego ze wspomnianych podsądnych przyczyniły się do wyjaśnienia istoty sprawy, co winno mieć wymiar w orzeczonych względem nich sankcjach karnych, choć okoliczność iż ci zdecydowali się współpracować z organami ścigania nie mogła być rozpatrywana w kategoriach wyjątkowości o jakiej mowa w przypadku możliwości zastosowania zasady absorpcji przy wydawaniu orzeczenia łącznego czy też ziszczenia się przesłanek dotyczących instytucji tzw. małego świadka koronnego.

Nie należy bowiem ignorować, iż oparcie przez Sąd ferujący wyrok wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji każdorazowo traktować należy jako rozwiązanie zupełnie skrajne, stosowane jedynie wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Tymczasem w okolicznościach niniejszej sprawy, w przypadku S. W. brak było przesłanek tego rodzaju, stygmatyzujących takie ewentualne rozstrzygnięcie. Nie należało bowiem tracić z pola widzenia okoliczności wymownie działających na niekorzyść sprawcy, które obrońcy najpewniej przysłonięte zostały jego późniejszą postawą procesową. Stąd też, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż w realiach niniejszej sprawy odpowiednią sankcją karną, która spełni swe cele w zakresie społecznego, jak i indywidualnego oddziaływania będzie kara łączna w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, a więc orzeczona przy zastosowaniu modelu asperacji, stanowiącego swego rodzaju standard przy tego typu rozstrzygnięciach. W ocenie Sądu Okręgowego jest to rozstrzygnięcie słuszne, które nie winno wzbudzać u podsądnego poczucia braku sprawiedliwości.

Z kolei, rzecz jasna zastosowanie instytucji o jakiej mowa w apelacji obrońcy oskarżonego J. S. (1), jest obligatoryjne w przypadku sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego

popelnienia, jednak działań podjętych przez podsądnego nie sposób zakwalifikować w tak nakreślonych ramach. Oczywiście, wyjaśnienia podsądnego w dużej mierze przyczyniły się do skazania J. P., lecz zaistniałe warunki należy wyraźnie różnicować z tymi, od których ustawodawca uzależnia konieczność zastosowania regulacji zawartej w art. 60 § 3 kk. Wykładni przywołanego przepisu w sposób kompleksowy dokonał już organ niższego rzędu, który wskazał jasno z jakich względów nie mógł po nią sięgnąć, stąd też problematyka ta nie wymaga powielenia na łamach niniejszego uzasadnienia. Stąd też, polemiczne dywagacje apelującego nie wymagają szerszego omówienia w tym miejscu. Niemniej zaznaczyć należy, że sam autor apelacji dostrzega, że w praktyce orzecniczej wykształciły się dwie wykładnie stosowania omawianej instytucji, a sąd meriti wypowiedział się za bardziej rygorystyczną, która uwarunkowana jest brakiem wiedzy organów ścigania o faktach podawanych przez podejrzanego/skazanego. Zapatrywanie to podziela również Sąd Okręgowy zauważając, że J. S. (1) wyjaśniał o zdarzeniach, które w zdecydowanej większości były już znane z pracy operacyjnej organów ścigania, a sam podejrzany nie od razu spontanicznie zrelacjonował wszystkie zdarzenia przestępcze z jego udziałem, a opisane one były dopiero w kolejnych protokołach przesłuchania. Jednakże postawa wykazywana przez E. S. (1) w toku całego postępowania wespół z pozostałymi okolicznościami istotnymi z punktu widzenia wymiaru kary, dała podstawy do złączenia orzeczonej wobec niego kary łącznej do kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie

Sądu Odwoławczego jest to kara odpowiednia, które spełni swoje ustawowe cele.

Jeżeli chodzi o apelację obrońcy Z. N., to do zawartych w niej zarzutów Sąd Okręgowy odniósł się w znacznej części już we wcześniejszej części uzasadnienia, dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień S. W.. Nie może być wątpliwości, że dowód ten, również w odniesieniu do oskarżonego Z. N. stanowił zasadniczy materiał dowodowy, pozwalający na ustalenie winy tego podejrzanego. We wniesionej apelacji obrońca nie był w stanie przedstawić zarzutów tego rodzaju, które byłyby w stanie podważyć wiarygodność wyjaśnień S. W. odnoszących się właśnie do swojego mocodawcy. W przedmiocie choroby alkoholowej tego oskarżonego oraz opinii sądowo – psychiatrycznej Sąd Odwoławczy wypowiadał się już we wcześniejszej części uzasadnienia i uwagi tam zawarte zachowują swoją aktualność również i w tej części uzasadnienia poświęconej oskarżonemu Z. N.. Co do pozostałych zastrzeżeń apelującego, to one również nie zostały podzielone przez instancję odwoławczą.

I tak, trzymając się kolejności przyjętej w środku odwoławczym stwierdzić należy iż Sąd Okręgowy w zgromadzonym materiale dowodowym nie dopatruje się „owoców zatrutego drzewa” Nie można bowiem zgodzić się z poglądem obrony, iż każda konwersacja która toczy się pomiędzy klientem, a świadczącym na jego rzecz usługi prawnikiem powinna być objęta tajemnicą adwokacką/radcowską (tak należałoby chyba interpretować zarzut zawarty na k. 2-3 apelacji).

To, że w pewnym okresie faktycznie Z. N. udzielał porad prawnych S. W. nie może przekreślać możliwości czynienia ustaleń w oparciu o rozmowę, która bynajmniej nie dotyczyła świadczonej wcześniej pomocy prawnej. Co więcej, okoliczność ta wzmacnia wiarygodność depozycji S. W. skoro – tak jak on twierdził – transakcja dotycząca broni miała być formą rozliczeń za obsługę prawną.

Autor apelacji nie był również w stanie zdyskredytować zeznań B. N. syna oskarżonego, które w znacznej części sąd meriti uznał za wiarygodne, w szczególności w tej części, w której świadek wskazywał, iż jego ojciec wyrażał zainteresowanie zakupem broni, której posiadanie zostało mu przypisane w zaskarżonym wyroku. Również w tym wypadku, jak i w odniesieniu do zeznań A. Z. obrońca odwoływał się do choroby alkoholowej S. W., jednakże do tej kwestii Sąd II instancji już się ustosunkował.

Za dowolne i nie znajdujące oparcia w przekonującym materiale dowodowym ocenić należy twierdzenia jakoby oskarżony W. uległ „naciskom” ze strony przesłuchujących go policjantów i bezpodstawnie pomówił Z. N. o posiadanie broni. Faktem jest, że S. W. składał w tym zakresie zmienne wyjaśnienia na późniejszym etapie postępowania, ale do tej okoliczności ustosunkował się sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku wskazując, które części wyjaśnień i z jakich przyczyn obdarzył wiarą, a przytoczoną tam argumentację podziela Sąd Okręgowy uznając, iż zmiana tych wyjaśnień była dążeniem

dostosowania ich treści do linii obrony przyjętej przez Z. N..

W żadnym razie faktami wyłączającymi winę Z. N. nie mogły być okoliczności przytoczone w apelacji jego obrońcy, a więc to, że przeszukania w domu i kancelarii oskarżonego nie ujawniły nielegalnie posiadanej broni, a na pistolecie zabezpieczonym w prokuraturze nie ujawniono odcisków palców Z. N.. Skoro Prokuratura zabezpieczyła już wcześniej tą broń, to niemożliwe było znalezienie jej w trakcie przeszukań. W sytuacji gdy inne dowody były wystarczające do uznania winy oskarżonego (o czym wcześniej była już mowa), to sam brak linii papilarnych, które mogły w ogóle nie zostać naniesione lub usunięte nie może przesądzać, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Zarzuty wywiedzione przez obrońcę J. M. (1) w pewnej części okazały się zasadne, jednakże nie na tyle, ażeby móc spowodować uwzględnienie tak wyprowadzonych wniosków apelacyjnych. O ile bowiem zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do powzięcia ustaleń, iż J. M. (1) handlował bronią palną w rozumieniu przepisu z art. 263 § 1 kk, o tyle już okazał się wystarczający do stwierdzenia, iż takową broń nielegalnie posiadał.

I tak w zaskarżonym wyroku sąd meriti uznał J. M. (1) za winnego czynu polegającego na handlu bronią palną w postaci sztucera nieustalonego modelu i kalibru wraz z nieustaloną ilością broni w magazynku poprzez jej sprzedaż, a następnie odkupienie od S. W., w obu przypadkach

za nieustaloną kwotę, a czyn taki przypisany został zakwalifikowany z art. 263 § 1 kk. Jednakże opisane wyżej ustalenia będące podstawą przyjętej kwalifikacji poczynione zostały, w ocenie Sądu Okręgowego, z naruszeniem reguły z art. 5 § 2 kpk.

Oczywistym jest, że w zakresie opisanego wyżej czynu decydującym dowodem co do sprawstwa J. M. (1) w zakresie handlu bronią były wyjaśnienia S. W. (świadek W. M. potwierdziła jedynie sam fakt posiadania broni przez byłego męża). Nie można nie zgodzić się z obrońcą oskarżonego, przynajmniej w omawianej tu kwestii „handlu” bronią, że depozycje w tym zakresie S. W. są zmienne i niekonsekwentne. Najobszerniej kontakt z oskarżonym J. M. (1), S. W. opisuje na k. 1679-1680 podając przybliżony czas, miejsce, okoliczności w jakich doszło do pozyskania przez niego sztucera, w którego posiadaniu był J. M. (1). Nie jest jednak S. W. w pewny sposób wskazać, jaki charakter miała ta „transakcja”, a w szczególności czy była odpłatna. W trakcie tego jednego przesłuchania podaje co do tego różne fakty: „wziąłem od niego sztucer, później mu oddałem”, „Ja mu coś zapłaciłem, ale nie pamiętam ile, a może w ogóle nie zapłaciłem”, „oddałem go, bo stwierdziłem, że jest za głośny”, „nie pamiętam czy on mi zapłacił za ten sztucer”. Dlatego biorąc pod uwagę te zmienne depozycje nie sposób przyjąć – bez naruszania reguły wyrażonej w art. 5 § 2 kpk, iż transakcje dotyczące przedmiotowego sztucera miały odpłatny charakter. Skutkowało to, przy braku innych dowodów rozstrzygnięciem niedającym się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego J. M. (1) poprzez ustalenie, że obie transakcje dotyczące opisywanej wyżej broni

– pozyskanie jej przez S. W. a następnie J. M. (1) – miały nieodpłatny charakter, która to okoliczność miała wpływ na prawno-karną ocenę takiego działania. Przy takich bowiem ustaleniach faktycznych, w ocenie Sądu Okręgowego, można mówić jedynie o realizacji znamion czynu z art. 263 § 2 kk, o czym decyduje rodzaj transakcji.

Sądowi Odwoławczemu znane są poglądy, że nawet jednorazowa sprzedaż, czy też zakup broni jest „handlem” w rozumieniu art. 263 § 1 kk (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.11.2002r., II KKN 269/01, czy też Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 23.06.2015r., II AKa 111/15). Brak jest jednak podstaw, aby tak jak w rozważanym przypadku, zachowanie polegające na przekazaniu innej osobie nieodpłatnie posiadania broni palnej (co chyba należałoby traktować jako umowę użyczenia – art. 710 k.c. i n.) uznawać za działalność handlową. Przywołane wyżej orzeczenie Sądu Najwyższego z 15.11.2002r. zawiera bardzo obszerną analizę pojęć „handel” i „handluje” odnosząc to do zajmowania się handlem, sprzedażą, kupowaniem towarów od jednych osób aby sprzedać innym w celu osiągnięcia zysku, obrotu towarów polegających na kupnie – sprzedaży, działalności polegającej na sprzedawaniu – kupowaniu lub wymianie towarów, usług między ludźmi itp. Również przywołane orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 23.06.2015r. mówi o handlu bronią i amunicją jako „obrocie tymi towarami” (analogicznie Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 21 marca 2001r., II AKa 28/01). Takie odwołanie do obrotu

jako, wykładni pojęcia handlowania, znajduje zresztą oparcie w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2019r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym i policyjnym, który definicję „obróć” tego rodzaju towarami jako „działalność handlową”, za którą należy rozumieć każdą transakcję spotykaną w obrocie gospodarczym np. kupno, sprzedaż, zamiana (komentarz do kk Zb. Cwiakalskiego i in. z 2017r.) Biorąc pod uwagę przytoczoną wyżej wykładnię pojęcia handlu, działalności handlowej, nie można uznać aby jednym z jej elementów mogła być umowa użyczenia rzeczy ruchomej (w tym przypadku broni palnej), albowiem nie jest to umowa występująca w obrocie gospodarczym. Dlatego, przy korekcie ustaleń faktycznych dokonanej przez Sąd II instancji, należało uznać, że J. M. (1) w zakresie czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia w pkt XXIII wyczerpał znamiona występkę z art. 263 § 2 k . Na uwzględnienie natomiast nie zasługiwały zarzuty obrońcy, który w ogóle kwestionował posiadanie przez oskarżonego broni palnej, w postaci sztucera i przeznaczonej do niego amunicji. Dotyczy to w szczególności zarzutów odnoszących się do wyjaśnień S. W., który opisał kontakty z J. M. (1) i będące ich efektem zmiany posiadania przedmiotowego sztucera. Jeżeli chodzi o przesłanki wiarygodności tego dowodu, to zostały już one wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia, a w odniesieniu do J. M. (1), podnieść należy, że S. W. nie miał żadnych wątpliwości, co do jego tożsamości, skoro rozpoznał

go w trakcie okazania (k. 1703), a wcześniej opisując go, podał istotny szczegół (k. 1680), a mianowicie, że poznał go w związku z przywożeniem paliwa jego ojcu, a źródło tej znajomości potwierdził J. M. (1).

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów dotyczących oceny zeznań W. M. w kontekście kwestionowania faktu posiadania przez J. M. (1) sztucera. Faktem jest, że świadek nie mogła mieć wiedzy na temat „handlu” sztucерem, (który to fakt został wyeliminowany przez Sąd Okręgowy), ale jej zeznania potwierdzają, że jej były mąż był w posiadaniu wielu sztuk broni, a z okoliczności temu towarzyszących wynikało, że było to posiadanie niezgodne z prawem. Sąd Rejonowy uznając zeznania tego świadka dostrzegł, że była karana za fałszywe zeznania i pozostawała w konflikcie z mężem, z uwagi na toczącą się sprawę rozwodową, ale słusznie uznał, że sama ta okoliczność nie może automatycznie prowadzić do uznania, że świadek całkowicie bezpodstawnie i niezgodnie z prawdą pomawiała swojego byłego partnera. Tym bardziej, że dowód z tych zeznań miał jedynie „pomocniczy” charakter, skoro prokuratura nie postawiła J. M. (1) w oparciu o te zeznania dalej idących zarzutów dotyczących handlu bronią w szerszym zakresie, a głównym dowodem pozwalającym ustalić sprawstwo J. M. (1) były wyjaśnienia S. W..

Niemniej była żona podsądnego, w trakcie trwania ich małżeństwa widziała w dyspozycji J. M. (1) broń palną. W tym zakresie jej zeznania zasługiwały na przyznanie przymiotu wiarygodności. Świadek nie miał wątpliwości, co do tego, iż rzeczywiście taką broń

niejednokrotnie dostrzegł, choć – jak wskazano powyżej – nie miał pewności w jakim celu były partner nią dysponował. Wiarygodności W. M. nie mogły przy tym podważyć okoliczności przywołane w treści apelacji. Wszak, nie należało generalizować i w sposób krzywdzący dla świadka zakładać, że skoro uprzednio została skazana za krzywoprzysięstwo a przy tym pozostawała w konflikcie z oskarżonym, to na pewno ponownie relacjonowała fałszywie, chcąc pomścić byłego partnera. Tymczasem, depozycje obrońcy sprowadzały się właśnie do takich gołosłownych, hasel.

Akceptacji Sądu Odwoławczego nie uzyskały również twierdzenia zawarte w apelacji obrońcy J. M. (1) jakoby pomawiające go wyjaśnienia S. W. spowodowane były dążeniem do ukrycia działalności przestępczej polegającej na handlu bronią przez bliżej nieustalonego mężczyznę określonego jako „J. z M.” Faktycznie taka postać pojawia się w wyjaśnieniach S. W., jak i w utrwalonych drogą operacyjną prowadzonych przez niego rozmowach telefonicznych, a organy ścigania nie ustaliły personaliów tej osoby. Jednakże twierdzenia obrońcy, że niesłusznie S. W. pomawiał jego mocodawcę o działania, których w rzeczywistości dopuścił się „J. z M.” są gołosłowne i nie poparte żadną rzeczową argumentacją. S. W. przypisano w sumie kilkadziesiąt jednostkowych niezgodnych z prawem zachowań i niezrozumiałym jest dlaczego właśnie transakcje dotyczące sztucera i amunicji do niego miał wybrać aby przypisać je J. M. (1). Zresztą jak sam autor apelacji twierdzi personaliów „J. z M.” nie zdołano ustalić stąd nie

było potrzeba jego „ochrony” ze strony S. W., który jak wskazano już wcześniej nie miał żadnych wątpliwości odnośnie identyfikacji J. M. (3) jako mężczyzny który użyczył mu sztucer. Dlatego nawet, jeżeli faktycznie tak jak twierdzi autor apelacji, S. W. dokonywał transakcji handlu z mężczyzną o imieniu J., a pochodzącym z miejscowości M., to nie miało to żadnego znaczenia w zakresie odpowiedzialności oskarżonego J. M. (1), któremu takich zarzutów przecież nie stawiano. Stąd podzielić należało stanowisko sądu meriti o oddaleniu wniosku o przesłuchaniu świadka J. Ż., ponieważ dowód ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W świetle wszystkich powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy zobligowany został do dokonania zmian w treści zaskarżonego orzeczenia. I tak, działając w granicach swoich uprawnień procesowych, zmienił opis przypisanego oskarżonemu J. M. (1) czynu, a w ślad za nim zaproponowaną przez oskarżenie, a następnie bezkrytycznie zaaprobowaną przez Sąd Rejonowy jego kwalifikację prawną. W istocie bowiem zaistniałe w sprawie wątpliwości nie pozwoliły na przypisanie podsądnemu sprawstwa czynu z art. 263 § 1 kk, w zamian zaś postępowanie dowodowe ponad wszelką wątpliwość wykazało, że swoim działaniem wyczerpał on znamiona przestępstwa z art. 263 § 2 kk.

Powzięta ingerencja niosła za sobą również konieczność zmiany orzeczonej wobec J. M. (1) w pierwszoinstancyjnym postępowaniu sankcji karnej,

która, z oczywistych względów, zdezaktualizowała się. Niewątpliwie bowiem pierwotnie zarzucany sprawcy czyn charakteryzował się wyższym stopniem społecznej szkodliwości niż ten, który finalnie został mu przypisany, dlatego też i orzeczone w stosunku do nich sankcje karne winny zostać stosowanie zróżnicowane. Stąd, Sąd Okręgowy, mając na względzie wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary oraz dość skutecznie wykazane przez Sąd niższego rzędu okoliczności łagodzące i obciążające J. M. (1), uznał iż trafną i celową represję za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 263 § 2 kk, stanowić będzie kara 8 miesięcy pobawienia wolności.

Oczywiście, naturalną konsekwencją korekty jednej z kar jednostkowych była także potrzeba rozwiązania orzeczenia o karze łącznej i ukształtowania tej na nowo. Na tym etapie rozważań, celem przypomnienia wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 86 kk, Sąd winien wymierzyć karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności. Rozpatrując tę materię nie należy przy tym tracić z pola widzenia, iż indywidualizacja kary łącznej w każdym konkretnym przypadku należy do Sądu, który poza stosowaniem ogólnych dyrektyw i zasad wymiaru kary, uwzględnieniem oceny całokształtu czynów przestępnych i podmiotowo-przedmiotowych relacji między nimi, bierze nadto pod uwagę wzgląd na prewencyjne cele karania

zarówno w indywidualnym, jak i społecznym aspekcie.

W realiach niniejszej sprawy kara łączna winna stanowić wynik połączenia 2 kar jednostkowych pozbawienia wolności, a jej granice, przy uwzględnieniu treści przywołanego w akapicie powyżej art. 86 § 1 kk, oscylować pomiędzy karą 1 roku a karą 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Ferując rozstrzygnięcie w omawianym zakresie, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż w okolicznościach niniejszej sprawy odpowiednią sankcją karną, która spełni swe cele w zakresie społecznego, jak i indywidualnego oddziaływania będzie kara łączna w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Tak sformułowana konkluzja jest rezultatem właściwie uwzględnionych okoliczności wynikających z kodeksowych dyrektyw wymiaru kary łącznej, a wyrażonych w art. 85a kk. Analiza wszystkich tych czynników nie pozostawiła wątpliwości, iż wobec podsądnego nie dały one podstaw ani do wzięcia pod uwagę najbardziej rygorystycznego modelu łączenia kar, tj. zasady kumulacji, ani też najbardziej korzystnego dla oskarżonego systemu absorpcji, przemawiając za zastosowaniem – metody asperacji.

Wreszcie, przechodząc do zarzutów dotyczących drugiego z zarzucanych oskarżonemu J. M. (1) czynów wyraźnie wskazać należy, iż materiał dowodowy okazał się wystarczający, ażeby obciążyć go za niego winą. Oczywiście, sam oskarżony konsekwentnie negował swoje sprawstwo, jednakże fakt ten nie mógł przekonać Sądu Rejonowego do wydania orzeczenia uniewinniającego, nawet

w sytuacji gdy jego depozycje znalazły odbicie w innym źródle dowodowym. Wnioskowanie poczynione w oparciu o przeciwnie nakreślony schemat byłoby bowiem zdecydowanie przedwczesne i częstokroć chybione. Organ sądowy nie winien bazować na przyjętych założeniach dotyczących poszczególnych dowodów, ale analizować każdy z nich w sposób kompletny i to przez pryzmat pozostałej części materiału dowodowego, zasad logiki i doświadczenia życiowego. I w ten też sposób Sąd Rejonowy podszedł do relacji J. M. (2), który niewątpliwie ze względu na stosunek do sprawcy był zainteresowany określonym rozstrzygnięciem niniejszej sprawy. Chociaż świadek na późniejszych etapach postępowania przekonywał, że ujawniona amunicja należała do niego, to ten w czasie czynności przeszukania spontanicznie wskazał, że jej właścicielem jest jego syn, z czego następnie w dość nieudolny sposób próbował się wycofać. Co więcej - twierdzenia J. M. (2), jakoby zabezpieczona amunicja pochodziła jeszcze z czasów, kiedy posiadał on pozwolenie na broń, stała w sprzeczności z wyjaśnieniami samego oskarżonego, który stanowczo wyjaśnił, że po 2013 roku policjanci z S. zabrali całą broń i amunicję z domu rodziców, a także z informacją z Fabryki Amunicji Myśliwskiej FAM-PIONKI sp. z o. o., z której wynika, iż przynajmniej część amunicji została wyprodukowana po czerwcu 2013 roku. Stąd, za zupełnie słuszne należy uznać konkludowanie Sądu Rejonowego, jakoby J. M. (2) zmienił prezentowaną wersję zdarzeń, co do kluczowej kwestii dotyczącej posiadacza nielegalnej amunicji, po kontakcie

z oskarżonym, w celu ochrony syna przed odpowiedzialnością karną i tę niezgodną z prawdą wersję podtrzymywał przed Sądem. Niesłusznie kwestionowanie w apelacji zeznania świadka C. B. – policjanta biorącego udział w przeszukaniu – sprowadzały się do powtórzenia słów wypowiedzianych przez świadka J. M. (2), który nie zaprzeczył, że taka wypowiedź z jego strony padła, a sąd nie dał już wiary podawanej przez świadka motywacji tej wypowiedzi.

Wniosek

Apelacja obrońcy S. W.:

- o zmianę skarżonego rozstrzygnięcia poprzez wymierzenie S. W. kary w dolnym zakresie ustawowego zagrożenia, a następnie wymierzenie mu kary łącznej opartej na zasadzie pełnej absorbcji.

Apelacja obrońcy J. S. (1):

- o zmianę zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 63 § 3 KK orzeczenie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary i orzeczenia kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na trzy lata.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. P.:

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od czynu określonego w pkt. XIV wyroku;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

- warunkowe umorzenie postępowania co do czynu z pkt. XV wyroku na okres próby 2 lat.

Apelacja obrońcy J. M. (1):

- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. M. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

Apelacja obrońcy Oskarżonego H. Ż. (1):

- o zmianę zaskarżanego wyroku w części zaskarżonej poprzez uznanie Oskarżonego niewinnym zarzucanych mu czynów, ewentualnie z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania;

Apelacja obrońcy Oskarżonego Z. N.:

- o zmianę zaskarżanego wyroku w części zaskarżonej poprzez uznanie Oskarżonego niewinnym zarzucanych mu czynów, ewentualnie z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania;

Apelacja obrońcy oskarżonego J. K.:

- o uniewinnienie oskarżonego od zarzutu art. 263 §1 kk tj. handlu bronią;

- o zmianę w zakresie kary za czyn opisany w art. 263 §2 kk (posiadanie) i orzeczenie w stosunku

do oskarżonego kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 1 00zł każda ewentualnie - o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji;	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Pomimo, iż co niektóre zarzuty apelacji okazały się częściowo zasadne, to żaden z wniosków apelacyjnych nie zasłużył na uwzględnienie.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 1 września 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 60/19;	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	

Sąd Okręgowy nie dopatrył się przesłanek przemijających za potrzebą wprowadzenia szerszych zmian bądź uchylenia zaskarżonego wyroku czy to w całości czy w części.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 1 września 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 60/19;	
Zwięźle o powodach zmiany	
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż na kanwie niniejszej sprawy zaszła konieczność wprowadzenia pewnych zmian w jego treści. O ich istocie i motywach – szerzej w stosownej części powyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.	-----		# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylenia			

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
-----	-----		-----
6. Koszty Procesu			

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III IV V	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 kpk w zw. z art. 636 kpk w zw. z art. 634 kpk, uznając iż na gruncie przedmiotowej sprawy wobec S. W., J. S. (1) i J. M. (1) zaistniały przesłanki przemawiające za zwolnieniem oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania.

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. K.;		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 18 marca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 60/19;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	<p>kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Z. N.;		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 18 marca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 60/19;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego H. Ż. (1);		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 18 marca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 60/19;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. M. (1);		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 18 marca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 60/19;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. P.;		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 18 marca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 60/19;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	6.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego E. S. (2);		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 18 marca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 60/19;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	<i>kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</i>	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	7.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. W.;		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 18 marca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 60/19;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana